INTRODUCCIÓ

Sobre la insurrecció i la memòria històrica

> Vol dir que ens cuidem les unes a les altres. Vol dir tot per a tothom. Vol dir que hem comunalitzat aquest lloc fins al màxim. Vol dir que vam prendre una propietat i vam dotar-la de vida.
> —Miss Kelley de la Comuna de Hunts Point

Als anys quaranta, quan Miss Kelley va començar com a treballadora sexual a Hunts Point, mai no va imaginar que un dia actuaria en un esdeveniment clau de la història de la ciutat. Però el 6 de maig de 2052, va unir-se amb milers d'altres persones per assaltar el mercat de productes del barri . Així començarien una transformació profunda de Nova York. Ella continuaria coordinant la reapropiació i redistribució d'aliments per a la comuna emergent. Al final de l'estiu, la senyoreta Kelley i els seus companys alimentarien un milió i mig de novaiorquesos a través d'onze comunes residencials al Bronx i Uptown.

La insurrecció de Hunts Point i la nostra entrevista amb la senyoreta Kelley obre aquesta col·lecció d'històries de vida. Els records de la senyoreta Kelley sobre llançar contenidors d'escombraries en flames i interminables reunions inicien aquesta història oral com a projecte, igual que aquells esdeveniments van marcar els vint anys posteriors de canvi revolucionari a la ciutat de Nova York. Aquesta

col·lecció enllaça múltiples experiències, rols, geografies i temporalitats en aquesta història de dues dècades. Esperem que aquestes entrevistes hi aportin veus riques i variades de novaiorquesos que van viure la misèria i l'alegria de les insurreccions, i la creixent esperança que ha caracteritzat aquesta era recent. Hem triat les paraules de la senyoreta Kelley, «tot per a tothom» com a títol, perquè encarnen no només l'*ethos* de les assemblees, comunes i fòrums que col·lectivament coordinen el compliment de les nostres necessitats humanes, sinó també una promesa heroica feta aquella nit calorosa de maig al Bronx, i un cop i un altre durant els anys posteriors.

Les transformacions de les darreres tres dècades són difícils de comprendre. Molts debaten fins a quin punt hauríem d'entendre aquests esdeveniments com un únic esdeveniment unificat –«la revolució», «la insurrecció»– o com un conjunt heterogeni de processos que van superposar-se. Pocs, fins i tot, coincideixen a establir una data d'inici. Alguns la situen en el trencament definitiu amb els Andes el 2043, altres en l'Assemblea Global del 2061. El moment en què un relat identifica l'inici diu molt de com els autors entenen la naturalesa d'aquest període. És l'enderrocament d'un antic ordre? La fundació d'una nova societat? Una proliferació de projectes autònoms de floriment humà, autodeterminació i llibertat?

Aquestes preguntes, en totes les variants, s'han debatut llargament als carrers, en les reunions massives de les assemblees lliures i fòrums de planificació virtual. Un podria, i molts ho fan, definir aquesta era a través de les abstraccions concretes que van arribar a la fi amb aquests esdeveniments tumultuosos: els diners, l'economia, la família com la unitat bàsica de reproducció domèstica, els estats nació, les fronteres, les presons i els exèrcits. Més enllà dels accidentats esdeveniments de la lluita actual a Austràlia, les forces del capital i l'ordre han estat enderrocades. Altres caracteritzen el període a través del que hem creat des de la caiguda de l'antic ordre: la comuna mundial, les assemblees lliures, els fòrums de planificació, les comunes residencials locals com a unitat reproductiva principal o els consells de producció. Els canvis són tan amplis, tan múltiples, que escapen a una síntesi senzilla.

Sobre el projecte d'una història oral de la Comuna de Nova York

El nostre treball actual contribuirà, de manera humil, als esforços col·lectius en curs per abordar aquestes preguntes. La recopilació ofereix una selecció d'entrevistes recollides a través del Projecte d'Història Oral de la Comuna de Nova York. L'Assemblea Lliure de l'Atlàntic Mitjà va encarregar i facilitar aquest projecte com a part d'una retrospectiva més àmplia per commemorar el vintè aniversari de la Comuna de Nova York.

El nostre objectiu no és oferir un relat definitiu del període recent. El nostre abast és geogràficament i temporal específic. Tots els nostres narradors comparteixen forts lligams amb la ciutat de Nova York i rodalia, incloent-hi Newark i el litoral del que un cop va ser Nova Jersey. La primera entrevista, amb la senyoreta Kelley, es va fer l'any 2067 com a part de la commemoració del quinzè aniversari de la Insurrecció de Hunts Point. Posteriorment, l'Assemblea Lliure de l'Atlàntic Mitjà antic ens va encarregar de dur a terme una sèrie d'històries orals de caràcter similar durant els cinc anys següents, anticipant la commemoració del vintè aniversari de la Comuna de Nova York.[1] Vam acabar la nostra última entrevista amb l'historiador Alkasi Sánchez l'any 2072. Les entrevistes es concentren en els esdeveniments entre la Insurrecció de Hunts Point l'any 2052 i l'Assemblea Lliure de l'Atlàntic Mitjà el 2072, atès que va ser en

1. A l'hora de transcriure aquestes entrevistes ens vam veure forçades a intervenir en els debats sobre l'escriptura en majúscules de la paraula *comuna*. En el text, l'hem escrita en majúscula quan es referien al nom propi d'un complex residencial específic, com la Comuna de North Ironbound o la Comuna de Harlem. L'escrivim en minúscula quan es refereix a una institució social abstracta. Referències com «la Comuna de Nova York», o la «Comuna dels Andes» i més són particularment ambigües. Ara mateix no hi ha, evidentment, cap entitat institucional anomenada la Comuna de Nova York. El nom es refereix, com a molt, a la xarxa de milers de fòrums de planificació, els consells de producció cooperatius, les comunes residencials i els principis compartits i les relacions que els vinculen. Al final, hem decidit deixar alguns d'aquests usos en majúscules, reconeixent que la Comuna de Nova York és almenys una entitat en les ments i les accions dels residents de la ciutat.

aquest període quan va emergir la Comuna de Nova York. Estem emocionades i molt contentes de poder formar part de l'excel·lent recerca, memòries, col·leccions, esdeveniments públics i celebracions que marquen aquest aniversari.

Nova York sempre ha estat una ciutat global. Encara que els mercats laborals i la despossessió rural ja no impulsen la migració global, la ciutat continua acollint refugiats climàtics i gent atreta per les seves comunitats riques, denses i heterogènies. L'abast mundial de les experiències de vida dels novaiorquesos implica que els participants en aquest llibre inclouen una mirada als esdeveniments globals. Connor Stephens parla de la seva estada amb el Front d'Alliberament Nord-americà (NALF) a les batalles de les Muntanyes Rocalloses. An Zhou debat sobre els esforços de restauració ecològica a les Muntanyes Costaneres i les Grans Planes, i Quinn Liu sobre l'emergència de comunes allà on hi havia la Xina, mentre que Kawkab Hassan relata l'alliberament de Palestina i el Llevant.

Vam seleccionar narradors involucrats en moments clau de la insurrecció. Belquees Chowdhury va participar en la recuperació dels sistemes sanitaris, la desmilitarització del Lower Manhattan i la creació de centres de refugi a la seva comuna. Aniyah Reed, al seu torn, va tenir un paper clau en la recuperació de la infraestructura d'exploració estatal. També nosaltres hem estat estudiants de gènere, de la sexualitat i la família al llarg de les nostres vides, i el nostre interès per la reproducció social va influir en la tria dels narradors i els fils d'investigació. Va cridar la nostra atenció especialment el treball de Latif Timbers com a consultor de gestació, per exemple. Vam voler que cada entrevista reflectís l'arc de la vida d'un narrador. No vam dur a terme cap entrevista amb un conjunt específic de preguntes, i vam tendir a seguir la història de cada persona a mesura que es desenvolupava davant nostre. Abans de començar cada gravació, vam informar els narradors que podien aturar-se en qualsevol moment i podien refusar qualsevol pregunta que no volguessin respondre.

Hem editat lleugerament totes les entrevistes, incloent-hi escurçar les oracions més llargues i extenses. Hem intentat mantenir el to de les paraules dels narradors amb la nostra intenció d'oferir un text llegible. De tant en tant, afegim context entre claudàtors; per

exemple, per indicar que un narrador riu o plora. Vam decidir fer les entrevistes només en anglès perquè és la llengua en la qual som més fluents. Esperem que aquest esforç inspiri moltes obres similars en altres idiomes. Vam notar, en editar les transcripcions, que alguns narradors (particularment aquells de generacions més pròximes a la nostra) podrien haver suavitzat les seves formes locals de parlar –com l'AAE– durant les nostres entrevistes. Quan apareixien en les gravacions, intentem representar aquestes formes fidelment en les transcripcions.

Aquesta versió escrita va acompanyada d'una presentació multimèdia, disponible com a hologrames per a qui té implants d'augment o en pantalles. També vam decidir, estranyament en els temps actuals, fer una petita tirada impresa d'aquest text en fulls de paper enquadernats. Tal extravagància nostàlgica va ser difícil de justificar, i per a la versió impresa ens hem limitat a incloure només dotze entrevistes. Agraïm als nostres editors de paper, un petit col·lectiu amb seu a Brooklyn anomenat Common Notions,[2] que ha mantingut viva aquesta metodologia anacrònica però estèticament elegant durant els difícils anys de la guerra civil. Avui ensenyen impressió i publicació basada en paper com una art als joves de la Comuna de Park Slope.

Sobre els entrevistadors

Com a entrevistadores i coautores, ens vam conèixer a l'escola de postgrau a Nova York a la dècada de 2010 i des de llavors hem estat amigues i camarades. Han passat algunes dècades i, amb el temps, moltes versions de les nostres vides.

Abdelhadi va tenir una carrera com a professora i va escriure diversos llibres sobre la crisi del *jo* en el capitalisme. Va mantenir una vida fora del món acadèmic com a organitzadora comunitària, artista i narradora. O'Brien, basant-se en un compromís previ com a historiadora oral, va convertir-se en psicoanalista als anys vint. Va

2. Aquesta versió és una traducció al català publicada a Manifest Llibres i patrocinada per la Comuna Confederal dels Països Catalans.

escriure més d'una dotzena de llibres no acadèmics, incloent-hi una sèrie que va ser influent en la transformació de les relacions de parentiu i cura dins de la comuna, coneguda abans per la frase «abolició familiar». Totes dues ens vam mantenir actives políticament, tant com vam poder, en una gamma de lluites.

Cap de nosaltres va tenir un paper central en els esdeveniments descrits. O'Brien, per la seva part, va passar la major part de la primera part d'aquest període en un camp de detenció militar a Riis Beach. Mentre hi era, va fer psicoteràpia i va ensenyar teoria política als seus companys de detenció. Abdelhadi va passar la major part dels anys quaranta a la Palestina alliberada, relacionant-se amb acadèmics àrabs que creaven nous centres per a la producció de coneixement comunitari. Al principi dels cinquanta, va tornar al Midwest just a temps per ajudar els revoltats a assaltar el campus del seu antic cap.

Després de l'alliberament de les Instal·lacions de Detenció de Riis Beach l'any 2053, O'Brien va passar dos anys donant suport a la lluita al delta del Mississipi. Després va tornar a Flatbush, Brooklyn, on va unir-se a la Comuna de Ditmas, i va passar períodes coordinant-ne el robust programa de salut mental; en acabat, el programa d'activitats creatives, i, finalment, un mandat al consell de direcció. Actualment, es dedica en gran part a la meditació i a preparar-se per a la mort. Espera que el present text sigui la seva última obra pública. Abdelhadi també viu a la Comuna de Ditmas. Finalment va tornar a Nova York a mitjan anys cinquanta després del seu alliberament i, una vegada més, és veïna d'O'Brien a Flatbush. Aquests dies l'entusiasme d'Abdelhadi per la investigació ha disminuït i ara passa el temps llegint ficció, escrivint poesia i, de tant en tant, fent monòlegs de comèdia.

Història oral, trauma i capacitat d'acció col·lectiva

La nostra elecció d'una història oral fou conscient. Les històries orals són una oportunitat per explorar el subjecte en la història; la naturalesa peculiar i contradictòria de l'experiència humana individual tal com es produeix durant moments d'acció col·lectiva compartida.

Les històries orals són inherentment contradictòries, no resoltes, obertes i expansives. Cada persona té la seva pròpia psique i els seus patrons de record i oblit. Vam començar aquest projecte interessades particularment en les contradiccions de la memòria.

En part, el nostre interès per la memòria reflecteix el nostre propi desenvolupament intel·lectual. Dins dels nostres diversos papers en la vida, totes dues ens hem convertit en historiadores, oients compromeses i defensores de la creença en el poder de les històries personals. Totes dues hem participat repetidament en la història oral i les entrevistes i, al seu torn, l'escolta com a art i com a pràctica ens ha canviat. En les nostres vides anteriors, totes dues érem acadèmiques, i totes dues hem estat, en part, marcades pels debats teòrics que van dominar l'acadèmia progressista a les dècades del deu i del vint.[3] Els escrits teòrics d'aquell període van intentar, i nosaltres argumentaríem que van fallar, de reconciliar les experiències fragmentades i caòtiques del subjecte amb les determinacions estructurals de les forces socials. El que faltava era la capacitat d'acció humana col·lectiva que només seria possible mitjançant la insurrecció global.

Amb la insurrecció, la capacitat d'acció humana va entrar a la història d'una manera radicalment nova. La comuna va proporcionar-nos allò que abans havia faltat: un actor col·lectiu que podia rivalitzar amb les grans forces socials de dominació impersonal del mercat. Amb això va construir-se la base material per a una reconciliació conceptual dels debats filosòfics de llarg recorregut entre capacitat d'acció i estructura. L'experiència individual i l'acció col·lectiva compartida actuen en una relació dinàmica entre si, tal com ho fan dins de la vida de la comuna. Com el treball present, moltes històries noves

3. L'anacronisme de l'estil d'aquesta introducció serà evident per a la majoria de les lectores. Fins i tot la paraula *acadèmia* pot sonar estranya, atès que la vida social i institucional a la qual es refereix ja no existeix més. Totes dues vam escriure molt durant els vint i els trenta, i molt menys ara. El nostre estil d'escriptura es troba malauradament en deute amb aquest primer període. Les condicions presents han abolit de manera efectiva el món acadèmic, i han incorporat la producció de coneixement a tota la societat. Però com una forma de pensar encara persisteix en les ments i les paraules d'alguns membres de la generació més antiga. L'entrevista final amb Alkasi Sánchez aborda de manera rigorosa algunes d'aquestes problemàtiques.

reflecteixen aquest avenç metodològic: simultàniament fragmentades i unificades, heterogènies i integrades, obertes i coherents.

Al llarg de les nostres entrevistes, vam identificar un desenvolupament paral·lel en la vida emocional i psíquica dels nostres narradors. La comuna no només va permetre noves formes d'explicar la història de les masses, sinó també noves formes de relacionar-se amb les històries personals pròpies. Els nostres narradors més grans afrontaven l'immens trauma d'haver passat per una crisi capitalista, la repressió de l'estat, catàstrofes ecològiques i violència. Aquest context de trauma massiu és un element important en moltes d'aquestes entrevistes: Stephens, en enfrontar-se a les conseqüències de la guerra civil; S. Addams, sobrevivint a un culte religiós brutal construït sobre el terror misogin i racista; An Zhou, presenciant la mort massiva dels boscos nord-americans. Per a alguns, aquest trauma és clarament present en les seves vides. Inicialment, imaginàvem el procés d'entrevistes com una manera d'explorar la relació entre el trauma i la memòria. El trauma determinava què i com recordaven les persones, i què era possible articular verbalment. Esperàvem que mitjançant el record i la parla, aquestes entrevistes poguessin contribuir que els narradors treballessin els elements del seu trauma. Quan sentíem que això passava, era una experiència poderosa. És clar que, per a molts narradors, no era el seu primer intent per processar les seves experiències traumàtiques. El compromís dels narradors amb el seu propi procés de cura i dels altres era un tema explícit en diverses de les entrevistes. Kayla Puan parla de recuperar-se d'un pare abusador a través de xarxes de cures organitzades per la seva comuna. El treball terapèutic de Quinn Liu amb refugiats a Hangzhou i Flushing és particularment destacable. Aquestes entrevistes ofereixen proves que la comuna proporcionava un espai de creixement emocional i de presa de consciència del passat.

Però a mesura que treballàvem amb les transcripcions, vam començar a entendre que estava en joc una força causal diferent que vinculava la comuna a la superació del trauma: la capacitat d'acció col·lectiva de la comuna, específicament, era essencial per a aquesta curació. Tots aquests narradors participaven, en diferents graus, com a actors actius i conscients en una transformació social capaç de desafiar

i reformar les forces socials i institucions globals. L'experiència de l'acció col·lectiva reeixida, per violenta i caòtica que fos, permetia als participants imaginar i crear noves formes d'amor i solidaritat, d'estar junts i, en última instància, de curació. La capacitat d'acció col·lectiva experimentada a través de la comuna oferia una alternativa poderosa a la impotència col·lectiva d'esdeveniments traumàtics anteriors.

Compartim una història rica i oberta; una història que construïm plegats. Com a entrevistadores, vam practicar la nostra pròpia agència de selecció i control a l'hora de triar els narradors, en les preguntes que fèiem, en aquesta introducció i en la presentació final d'aquest llibre. Els nostres narradors exercien la seva pròpia capacitat d'acció explicant les seves històries, rebutjant les nostres preguntes, seguint els seus propis moviments i pensaments. Com a l'assemblea, el fòrum i la comuna, estem unides en un projecte compartit d'emancipació col·lectiva, en tensió i en solidaritat.

Prehistòria de la Comuna: de la Catàstrofe a la Rebel·lió

El focus de les nostres entrevistes comença amb la insurrecció a escala de ciutat que va seguir la retirada militar de la ciutat el 2052 i encara continua. Aquesta introducció té la intenció de complementar les entrevistes oferint un resum d'alguns dels contextos històrics anteriors. Aquest context, especialment els anys quaranta, pot ser desconegut per a les lectores més joves.

Els anys vint han esdevingut recentment un objecte de nostàlgia massiva, representats en moltes obres dramàtiques i còmiques. Situant-nos als anys cinquanta, amb els anys culminants d'insurrecció global, trobem històries romàntiques i èpiques de lluita popular, i relats històrics més basats en fets. Però la majoria dels anys trenta i quaranta no són objecte ni d'una nostàlgia perversa ni de dramatització heroica. Aquest període, especialment en zones com Amèrica del Nord, on la insurrecció encara no era generalitzada, el marcava una desesperança generalitzada. Catàstrofes climàtiques, l'expansió del feixisme, la crisi econòmica i l'increment d'intensitat de la guerra eren totes formes d'un trauma col·lectiu de massa que els mitjans

de comunicació populars actuals semblen ansiosos per oblidar. Les poques històries que hi ha sobre aquest període se centren en regions –com els Andes, Xinjiang o el Llevant– on la comuna ja estava en formació.

A més dels aspectes traumàtics i menys elegants d'aquest període, per al públic contemporani és difícil apreciar la influència formativa del que abans anomenàvem «economia global». Els «capitalistes» són representats en general com a personatges dolents i nefastos en les representacions populars actuals. Tot i que, en efecte, els capitalistes i els seus agents estatals estaven sovint ben organitzats, actuaven de manera brutalment repressiva i estaven compromesos amb l'expansió de la misèria humana, aquestes representacions fan poc per explicar la dominació universal i impersonal del mercat. Com a dones grans, encara recordem l'època en què havies de seguir constantment l'estat del teu compte bancari. Aquesta quantitat determinava si, com va dir un dels nostres narradors, «et podies permetre posar-te malalt», si podies mantenir l'habitatge, i de vegades, fins i tot, si podies permetre't el menjar. Quan tenies gana, no podies baixar al rebost de la teva comuna i agafar un refrigeri. Quan estaves malalt, no podies visitar la teva clínica de cures i exposar-hi les teves malalties. Fins i tot la roba i les sabates tenien un cost! Constantment, havies d'equilibrar els costos de les teves necessitats, les unes contra les altres. Avui això sembla una distopia bàrbara per als joves del nostre present i un record distant i desagradable per a la nostra gent gran.

Malauradament, explicar el mercat global abans de l'alliberament està fora de l'abast d'aquest projecte. Recomanem molt llegir «Entendre el mercat capitalista», «Entendre la geopolítica dels Estats nacionals imperialistes» i «Entendre la dependència salarial» com a lectures complementàries a aquesta secció. Aquests pamflets van ser publicats l'any passat per la Comuna Andina i estan disponibles en nou idiomes. Poden proporcionar una ajuda essencial per entendre la història següent.

Al llarg de les primeres tres dècades del segle xxi, l'economia global es va convertir en cada cop més dependent de pràctiques especulatives, i feia augmentar els beneficis de la classe dominant tant com la misèria massiva. Cada pocs anys una bombolla esclatava, un

sector s'enfonsava i emergia una nova crisi. Per exemple, una bombolla financera immobiliària va esclatar el 2008, i va causar deu anys de repercussions econòmiques. A mesura que avançaven els anys deu i vint, aquestes crisis van fer-se més freqüents, amb efectes a més llarg termini. La catàstrofe ambiental global causada pel clima extrem, les temperatures creixents i l'augment dels nivells d'aigua va debilitar els governs a tot el món, i va alentir encara més les recuperacions econòmiques.

A mitjan dècada dels trenta, una tempesta perfecta de daltabaix econòmic i crisi climàtica va portar l'economia global a una aturada total. Aquesta catàstrofe va ser desencadenada per l'ensorrament del valor del dòlar nord-americà, que va deixar de ser moneda de reserva internacional. Els efectes d'aquest daltabaix van ser inicialment desiguals. Les nacions més pobres del Pròxim Orient, el Nord i l'Àfrica subsahariana, Amèrica Central, Europa de l'Est i parts del Sud d'Àsia van caure en el caos immediatament. Els estats amb burocràcies més complexes i nivells més alts de militarització van resistir més temps. Els Estats Units, Xina i Rússia –els actors globals més influents en aquell moment– cada cop estaven menys disposats a mantenir els règims dels petits estats nacionals amb ajuda militar i financera. Les elits dominants de molts països van cometre càlculs fatals continuant desinvertint en la capacitat estatal durant les dècades dels trenta i quaranta. Els seus cossos de seguretat, ara privatitzats, van demostrar ser molt més fràgils que els estats que van substituir. Durant aquesta depressió mundial prolongada, els capitalistes eren incapaços de deixar de banda les rivalitats per coordinar-se adequadament en resposta a les noves insurreccions.

Enmig del caos de la crisi econòmica, la reestructuració geopolítica, el canvi climàtic i el fracàs de l'estat, van sorgir les condicions per fomentar la rebel·lió. Les dècades anteriors havien erosionat la legitimitat dels partits reformistes. A l'inici de la dècada dels quaranta, van aparèixer a tots els continents alguna forma de protesta massiva, disturbis i moviments armats. Diverses faccions polítiques competien per la supremacia enmig de la turbulència del període: aliances etnonacionalistes, feixisme de masses i aliances impulsades per les elits. Abans de les insurreccions, hi havia grups que s'identificaven

com a comunistes i que comunament es coneixien com a «l'esquerra organitzada». Aquests grups i el seu marc retòric i teòric generalment només van tenir un paper marginal en les insurreccions. En canvi, l'horror de la crisi i les dinàmiques de lluita van impulsar el desenvolupament polític massiu. Cada vegada més, al llarg de la dècada, aquestes insurreccions van adquirir un caràcter comunista.

Les primeres comunes que van sorgir de les runes van ser al Llevant (2041) i als Andes (2043). Aquestes insurreccions es van convertir en models de comunització a mesura que cada vegada més estats nació queien en el desordre. La primera comuna de l'Àsia Oriental i Central va sorgir a Xinjiang el 2045, i la primera comuna del sud d'Àsia va emergir a Txennai el 2047. La caiguda de la Xina i l'Índia, forces enormes en la política i l'economia asiàtiques, va marcar la fi del poder dels estats nació al continent.

La insurrecció arriba als Estats Units

Els Estats Units van trigar més a caure. Sense l'ús generalitzat del dòlar als mercats internacionals, l'antiga pràctica del govern dels EUA de despesa de dèficit va arribar a la fi. Amb això, qualsevol cosa que s'assemblés als serveis socials o una gestió burocràtica de l'Estat va desaparèixer. Una crisi econòmica greu i prolongada va significar que una gran majoria dels residents dels EUA no van trobar mai més una ocupació assalariada estable.[4] Els propietaris de petites i mitjanes empreses, efectivament arrossegats per la crisi, van aliar-se amb empreses d'extracció de recursos per convertir-se en la força motriu causant de l'ascens dels moviments polítics feixistes als EUA. Les seves concentracions més fortes eren a les Muntanyes Rocalloses i

4. Les lectores probablement entendran la paraula *feina* com a activitat, però en aquell moment la feina es referia específicament al treball assalariat. Durant segles, la supervivència econòmica depenia de vendre la teva força de treball al postor més gran per satisfer les teves necessitats. El col·lapse d'aquesta forma de treball va ser una part significant de la caiguda del capitalisme durant els anys trenta. Per a més informació, vegeu «Comprendre la dependència salarial» (Comuna Andina).

les Grans Planures. Els moviments secessionistes d'esquerres liderats per militants negres i llatins van sorgir al sud dels Estats Units i es van centrar a Alabama i Mississipi.

Desesperats per activar novament el fervor i la unitat nacional, i per reiniciar l'economia, els Estats Units va iniciar una invasió prolongada de l'Iran el 2040. La guerra va durar vuit anys, i va causar una ferida massiva i devastadora en la vida iraniana. També va destruir la poca i fràgil legitimitat de la classe governant dels EUA. La guerra, tot i que va reestructurar massivament l'economia productiva, no va poder erradicar la depressió econòmica del país. A l'inici de la guerra, la moral militar dels EUA ja era feble. A mesura que la guerra continuava, la moral es va esfondrar completament. Amb el reclutament obligatori el 2043, va tornar-se particularment difícil tant per als soldats dels EUA com per als ciutadans. Com a indicador de l'àmplia i violenta oposició a la guerra: el 2045, segons les estimacions dels investigadors d'intel·ligència militar dels EUA, més de vuit mil oficials i comandaments de les Forces Armades dels EUA van ser assassinats pels seus subordinats. Al final de la guerra, l'exèrcit dels EUA es trobava sotmès en un desordre caòtic i obertament rebel.

En l'últim any de la guerra, va esclatar el LARS-47, que va matar una xifra estimada de sis-cents milions de persones el 2051. Anteriorment molt localitzada, les comunes de tot el món van començar a organitzar xarxes de supervivència d'ajuda mútua per coordinar la provisió d'aigua, menjar i atenció sanitària. Als Estats Units, on l'estat nació persistia, hi havia enfrontaments creixents amb la policia, l'exèrcit i les forces privades contractades per la classe dominant. Les persones seguien els exemples establerts pels Andes, el Llevant i altres arreu del món a l'hora d'expropiar provisions de menjar, hospitals i refugis. Van reapropiar-se dels mitjans de supervivència.

Les forces revolucionàries van haver d'enfrontar-se a moltes coses, incloent-hi la destrucció de la propietat privada, la presa col·lectiva de l'aparell productiu de la societat i la reestructuració radical de la reproducció social. En general, però, ja no havien d'enfrontar-se a un exèrcit centralitzat i ben organitzat. Igual que a tot el món, el quasi complet fracàs de l'estat nacional va ser essencial per assegurar l'èxit de les forces populars als EUA. A Nova York això es va veure en dos

moments: el 2052, quan l'exèrcit dels Estats Units va retirar les forces de la ciutat per dedicar l'atenció a la guerra civil que creixia en altres llocs; i el 2056, quan el govern federal dels EUA va declinar donar ajuda militar a la debilitada NYPD, cosa que va conduir a la derrota de la policia en les setmanes següents.

Definint les insurreccions: comunització, abolició, l'assemblea, la comuna

Com entenem les dimensions clau de les insurreccions que van portar-nos al nou món?

Deixant de banda les petites expressions de contrarevolució, els diversos enemics de la comuna global ja no són amenaces greus o immediates. Moltes lectores actuals no han viscut mai un conflicte violent més enllà d'acusacions inflamades en fòrums de planificació. Les formes socials de l'era actual han permès el creixement i la innovació del coneixement humà, incloent-hi una immensa i rica proliferació de nous enfocaments per entendre la societat humana. Per a aquells que només han viscut el conflicte a través dels dominis interpersonals de governança comunal o deliberació basada en fòrums, pot semblar misteriós.

Creiem que mirar enrere a aquest període de lluita és una oportunitat per entendre algunes de les qualitats abstractes que van ajudar a desenvolupar-ne la trajectòria. Tot i que aquests conceptes han caigut en gran part en desús, pensem que recordar-los és essencial per al nostre desenvolupament social col·lectiu. Aquesta fase d'insurrecció global i comunista es caracteritza per quatre facultats estretament connectades: *comunització*, *abolició*, *l'assemblea* i *la comuna*. Cada facultat va emergir repetidament a través de la nostra experiència en aquest projecte.

Comunització

Abans un concepte fosc i abstracte de teoria política, a mitjan anys quaranta la comunització va identificar-se com un descriptor precís del nou caràcter de la insurrecció. Centenars de milions de persones participaven en successives onades internacionals de protestes al carrer, saquejos i ocupacions massives durant els anys quaranta i cinquanta. Enmig de la fam del principi dels anys quaranta, i més tard la pandèmia al final de la dècada, els saquejos se centraven en aliments, medicines, productes de luxe i armes lleugeres. A mesura que les insurreccions continuaven, es fusionaven amb ocupacions massives en els llocs de treball i la formació del que van anomenar-se consells de producció. Un punt d'inflexió clau va ser a Lima el 2043, quan els treballadors que ocupaven una planta farmacèutica van optar per reiniciar la producció. Van buscar subministrar directament medicines a les ocupacions urbanes. Aviat els ocupants de centenars de granges i fàbriques a tots els Andes van començar a produir per alimentar, vestir i equipar els moviments de protesta. El terme *comunització* va emprar-se per entendre aquesta modalitat de lluita. El salt a les relacions comunistes va ser un acte insurreccional directe; va esdevenir-se sense un «període de transició» com a mediador.

La comunització va divergir clarament de molts models d'esquerres preexistents de transició anticapitalista. Comunistes i anarquistes autoidentificats tenien visions variades del canvi social revolucionari: una presa del poder estatal, el lideratge coordinat d'un partit d'avantguarda, l'intercanvi de mercat lliure entre empreses cooperatives, la propietat estatal d'empreses basades en el treball assalariat o un llarg període de transició que passava gradualment de les relacions capitalistes a les socialistes. Tots aquests marcs es van mostrar inadequats per comprendre el caràcter directe, contra el mercat i contra l'estat de la insurrecció a mesura que es desenvolupava. La comunització es va convertir en el marc compartit del moviment global.

Abolició

L'abolició ha format part del lèxic global de pensament revolucionari durant segles. Els seus múltiples significats van entrar en joc durant aquestes insurreccions. En el sentit més ampli, significava un compromís absolut per destruir els horrors del vell món: buidar les presons, cremar les comissaries fins als fonaments, eliminar els diners i el treball forçat, i esborrar fronteres, nacions i estats. Aquest compromís, tintat de nihilisme i absoluta repulsió, sens dubte va ser una força motiu central per a una insurrecció de persones que van viure la crueltat del capitalisme racial. Però l'abolició també es va adoptar en un sentit diferent: simultàniament amb la prerrogativa de destruir, va sorgir la prerrogativa de preservar, alliberar i elevar. Abolir les presons també significava crear noves pràctiques per fer front al dany interpersonal i la violència. Abolir el treball significava alliberar la capacitat creativa per a l'activitat humana sense la coerció dels salaris. Abolir la família significava permetre a la gent estimar, viure, fer de mares o pares, cuidar-se en la varietat rica de formes en què els humans són capaços. La gent forma relacions familiars de cura dins l'estructura més àmplia de la comuna –ara «familien», en el lèxic actual– però aquestes relacions no són la base per a la supervivència material. L'abolició preserva i transforma els trets autènticament afectius de la vella societat, però de maneres radicals i sovint que no podien ser reconegudes.

L'assemblea

L'assemblea va proporcionar la principal forma de prendre decisions en aquestes noves insurreccions. Les assemblees es referien inicialment a reunions nocturnes o setmanals en cantonades durant disturbis i altres aixecaments urbans. A mesura que les relacions comunistes de producció van estendre's durant el final dels anys quaranta, aquestes assemblees es van convertir en espais perquè els consells de producció es coordinessin entre si i amb les forces insurreccionals. La història de Nova York va fer una contribució particular al que va convertir-se més tard en el concepte global de l'assemblea. L'Assemblea Lliure de Crotona Park el 2055 (de la qual parlem en la nostra conversa amb Tanya John) va ser una sèrie d'un mes de sessions de mediació de

conflictes entre les forces revolucionàries i insurreccionals de l'àrea més gran de Nova York. A través de l'assemblea, diverses faccions insurgents van integrar-se en una estructura coherent armada capaç de derrotar els vestigis del Departament de Policia de Nova York i altres forces reaccionàries a la ciutat. Aquesta convocatòria va oferir l'estructura bàsica de les assemblees posteriors que van coordinar decisions sobre la producció i distribució de béns i serveis.

L'assemblea es convertí en el marc compartit per abordar conflictes col·lectius durant les dècades següents. A mesura que es convertí en la base per prendre decisions col·lectives massives, es van presentar nous reptes. Les insurreccions dels anys cinquanta van afrontar escales creixents de divisions internes en la dècada següent. Les assemblees es van convertir en els principals espais de mediació de conflictes per evitar que les diferències internes importants esclatessin en confrontacions armades. Els debats prolongats es van centrar en temes com l'afirmació de la sobirania territorial de les Primeres Nacions, la independència de comunitats religioses aïllades, l'ús de la biotecnologia per crear nous ecosistemes o els esforços per restablir la família nuclear. Aquests debats van promoure finalment l'equilibri particular d'interdependència i autonomia parcial que caracteritza els fòrums de planificació actuals.

La comuna

Finalment, la comuna. La paraula *comuna* s'usava per descriure la multiplicitat de noves institucions socials que actuaven a diferents nivells d'escala. Identificava la unitat de reproducció social immediata, que generalment implicava uns quants centenars de persones que col·laboraven en la coordinació per la provisió d'aliments, habitatge, cura personal i assistència sanitària. Aquest significat restringit de la paraula per descriure una unitat de vida domèstica és el més àmpliament usat. Però *comuna* també té significats més abstractes. Es feia servir per determinar la visió política general que havia passat a dominar la insurrecció, una de floriment humà en total oposició a l'estat i al capital, una visió de l'abolició. La comuna també caracteritza noves formes d'acció col·lectiva, noves subjectivitats d'interdependència i la concurrència de dependència i llibertat possible dins d'aquesta nova

forma social. La paraula determinava el moment en què diverses organitzacions de combat es convertiren en estratègies de supervivència compartida, en el mode de comunització. La mateixa paraula també s'usava per descriure les xarxes de planificació democràtica regional i global que van sorgir per coordinar la producció i distribució, un dels usos de l'assemblea. El terme *comuna* vincula múltiples facultats d'aquesta nova era de societat revolucionària.

Hi ha molt a dir sobre el nou món que ha emergit sota el lema de la comuna. El projecte de restauració ecològica, mitigació del canvi climàtic i rediversificació dels biomes ha esdevingut una gran empresa, que es discuteix a la nostra entrevista amb An Zhou. Tot i ser controvertit, l'establiment de les comunes orbitals, l'assentament lunar i la construcció de l'ascensor espacial a Quito són tremendament emocionants. Comencem a veure la profunditat de les transformacions en les relacions humanes amb el gènere, els nostres cossos, el nostre sentit de comunitat, la nostra relació amb la tecnologia i la producció creativa. Ens sentim profundament afortunades d'haver viscut l'ascens de la comuna, a Nova York i arreu del món. Esperem que aquesta col·lecció d'històries orals ofereixi una petita contribució a entendre aquest moment extraordinari a la vida humana.

M. E. O'Brien i Eman Abdelhadi,
20 de maig de 2072, Comuna de Ditmas